

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **South East Asia – liaison, z.s.**, IČ 26650525
sídlem Na Sídlišti III 411, Průhonice
zastoupen advokátem JUDr. Matoušem Jírou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti
žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**
sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. RO/1806/16/Hlo, sp. zn. S-SP-VZP-16-01248572-B8C3

takto:

- I. Rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 13. 7. 2016, č. j. RO/1806/16/Hlo, sp. zn. S-SP-VZP-16-01248572-B8C3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Matouše Jíry, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen Rozhodčí orgán VZP ČR) ze dne 13. 7. 2016, č. j. RO/1806/16/Hlo, sp. zn. S-SP-VZP-16-01248572-B8C3, který žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen VZP ČR) ze dne 8. 6. 2016, č. j. VZP-16-01837979-B8C3, kterým byl žalobce ustanoven jako opatrovník plátci panu K. B. N., narozenému dne ..., místem pobytu v
2. Žalobce namítl, že nebyly splněny podmínky pro stanovení opatrovníka stanovené v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Poukázal na nálezy Ústavního soudu, ve kterých tento judikoval, že ustanovení opatrovníka by mělo být ultima ratio. K tomu, aby vůbec mohlo být konstatováno, že osoba je neznámého pobytu/sídla, je nutno provést potřebná šetření a současně zvážit, nejsou-li na místě jiná opatření. Zjišťování pobytu se přitom nesmí omezit jen na formální úkony, ale prověřeny by měly být všechny skutečnosti, na jejichž základě lze pobyt účastníka zjistit. Činnost VZP ČR při zjišťování pobytu v daném případě však byla toliko formální. Dle rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP ČR nebyl vznesen dotaz na Ministerstvo vnitra na další možné kontaktní adresy, správní orgán se zaměřil pouze na zjištění případných příbuzných. Sám žalobce při pokusu o kontakt s opatrovanou osobou, zjistil, že v Registru ekonomických subjektů vystupuje osoba K. B. N., narozen dne ..., jejíž osobní údaje vyjma identifikačního čísla souhlasí s údaji opatrované osoby, přičemž jméno opatrované osoby je i ve vietnamské komunitě natolik neobvyklé, že pravděpodobnost výskytu dvou osob s tímto jménem je téměř mizivá.
3. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že usnesení o ustanovení opatrovníka bylo vydáno proti jeho vůli. Tento postup je však v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který judikoval, že „*již ze samotné skutečnosti, že osobu nelze do funkce opatrovníka ustanovit proti její vůli, je zřejmé, že usnesení o ustanovení opatrovníka musí být odůvodněno. Opatrovník má právo být seznámen s důvody tohoto postupu, aby mohl zvážit, zda toto své postavení přijme či nikoli.*“ (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. 6 Azs 11/2013). Nejvyšší správní soud považuje za vhodné, aby správní orgán před ustanovením určité osoby do funkce opatrovníka zjistil, zda taková osoba se svým ustanovením souhlasí. Osoba, která nechce vykonávat funkci opatrovníka, není vhodnou osobou ve smyslu § 32 odst. 4 správního řádu. Lze totiž důvodně předpokládat, že by tato osoba nedbala ochrany práv nebo zájmů opatrovance a její ustanovení by bylo nutné podle § 32 odst. 7 správního řádu zrušit.
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 12. 2016 k námitkám žalobce uvedl, že skutečnost, že opatrovanec figuruje v Registru ekonomických subjektů, není relevantní z pohledu průkaznosti ohledně jeho skutečného pobytu na území České republiky. VZP ČR má k dispozici písemné prohlášení pojištěnce o dlouhodobém pobytu v cizině od 2. 2. 2015 s tím, že po celou dobu pobytu bude v cizině zdravotně pojištěn a tudíž bez povinnosti platit pojistné na zdravotní pojištění v ČR. Přes tuto informaci v rámci proklientského přístupu k ochraně práv pojištěnce učinila regionální pobočka další kroky ke zjištění bližších informací, přičemž plátce sám (opatrovanec) se znovu do systému veřejného

zdravotního pojištění v ČR doposud nepřihlásil, na adrese trvalého pobytu byl nekontaktní a ani v době od 2. 2. 2015 doposud nečerpal jakoukoli zdravotní péči. Předchozí souhlas opatrovníka s jeho ustanovením do funkce není dle správního řádu nutný (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 As 26/2013, rozsudek sp. zn. 8 As 22/2011). Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
6. VZP ČR, regionální pobočka Brno, oznámením o zahájení správního řízení ze dne 19. 4. 2016, č.j. : VZP-16-01248572-B8C3 zahájila s plátcem (K. B. N.) správní řízení ve věci porušení povinnosti stanovené v § 15, § 18 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 592/1992 Sb.). U tohoto oznámení je ve správním spise založena kopie doručanky, ze které vyplývá, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21. 4. 2016 a že byla vložena do schránky dne 3. 5. 2016. Adresátem zásilky byl pan B. N. K. a doručováno bylo na adrese
7. Dne 18. 5. 2016 bylo uvedené oznámení o zahájení správního řízení doručováno plátcem veřejnou vyhláškou na základě § 53b zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů z důvodu, že adresát se nezdržuje v místě trvalého pobytu a není známo místo jeho současného pobytu.
8. Následně VZP ČR požádala Ministerstvo vnitra o sdělení, rodinných příslušníků shora uvedeného plátce. Ministerstvo vnitra této žádosti sdělilo, že plátce je od 27. 3. 2016 registrován jako trvalý občan třetího státu s místem pobytu Jako ubytovatel byl uveden K. N. P.
9. Dne 8. 6. 2016 vydala VZP ČR usnesení o ustanovení opatrovníka, jímž podle § 32 odst. 2 písm. d) a h) správního řádu, ustanovila plátcem jako opatrovníka žalobce. V odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno, že ubytovatel (K. N. P.) nebyl v registru plátců zdravotního pojištění nalezen. S ohledem na to žalovaná zvolila webové stránky Ministerstva vnitra, kde byly zveřejněny kontakty na nestátní neziskové organizace působící v oblasti integrace cizinců. Vzhledem k původu plátce byl žalobce vyhodnocen za způsobitou osobu k výkonu funkce opatrovníka.
10. Proti usnesení o ustanovení opatrovníka podal žalobce odvolání s tím, že v současné době nemá žádné zaměstnance, funguje pouze na bázi dobrovolnosti, nikdy neměl ve svém stálém stavu právníka a nikdy neměl registrovanou sociální službu právního poradenství, není proto jako subjekt vůbec oprávněný zastupovat klienty před správními orgány, nemá k tomu žádné právní předpoklady a ani kvalifikaci. Jako spolek působí sice na poli integrace, ale v oblasti výuky češtiny, tlumočení a podávání informací o subjektech, které cizincům mohou nějak pomoci. Spolek má sídlo ve středních Čechách, má dvě kanceláře v Praze. Je nemožné, aby řešil konkrétní záležitosti na Moravě. Žalobce v odvolání navrhl, aby jeho ustanovení opatrovníkem bylo zrušeno.
11. Dne 13. 7. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a potvrdil usnesení o ustanovení opatrovníka. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce byl jako opatrovník zvolen zejména vzhledem k tomu, že je uveden na webových stránkách Ministerstva vnitra v kontaktech nestátních neziskových organizací, působících v oblasti integrace cizinců - v tomto případě občanů zemí jihovýchodní Asie.

Jde o zapsaný spolek podle § 214 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen občanský zákoník). Podle § 32 odst. 4 správního řádu ustanoví správní orgán opatrovníkem toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči nebo jinou vhodnou osobu, přičemž u jiné vhodné osoby správní řád na rozdíl od občanského soudního řádu nehovoří o nutném souhlasu, ale naopak stanoví v citovaném ustanovení, že taková osoba je jednoznačně povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Těmito závažnými důvody je třeba rozumět vnější okolnosti bránící opatrovníkovi ve výkonu funkce, nikoliv nevůli opatrovníka k takovému výkonu. Podle správního řádu není souhlas opatrovníka s ustanovením do funkce zákonnou podmínkou takového ustanovení a není nutný jeho předchozí souhlas. Rozhodčí orgán VZP ČR zvažoval, zda lze předpokládat, že ustanovený opatrovník bude skutečně funkci opatrovníka v reálu vykonávat a bude mít objektivní zájem na výsledku řízení ve prospěch opatrovance, a tedy bude řádně hájit jeho zájmy. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je zapsaným spolkem, který se orientuje svou činností na občany jihovýchodní Asie žijící v ČR a byl uveden jako kontaktní organizace na webových stránkách Ministerstva vnitra, jeho ustanovení opatrovníkem jako jiné vhodné osoby podle § 32 odst. 4 správního řádu shledal žalovaný za adekvátní. Dále uvedl, že není třeba, aby byl žalobce jako opatrovník stejně lokalizován jako opatrovanec nebo aby disponoval právníckým vzděláním.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.r.s. soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť žalobce výslovně souhlasil s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, tj. má se za to, že souhlasil rovněž, aby o věci bylo rozhodnuto bez jednání.
13. Soud při rozhodování přihlédl k následující právní úpravě.
14. Podle § 32 odst. 4 správního řádu opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Účastníku, který v očekávání vlastní nezpůsobilosti právně jednat projevil vůli, aby se určitá osoba stala jeho opatrovníkem, ustanoví správní orgán opatrovníkem s jejím souhlasem osobu označenou za opatrovníka v předběžném prohlášení Opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance.
15. V dané věci jsou pro rozhodnutí soudu rozhodující závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 As 26/2013 – 57, které, ač šlo o obec jakožto opatrovníka, jsou v obecných východiscích aplikovatelné i v posuzovaném případě.
16. V poslední větě bodu 31 odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je uvedeno: „...*Správní orgán nesmí v případě obtíží při doručování písemností automaticky rezignovat na zjišťování faktického pobytu účastníka řízení a určení okruhu vhodných osob pro výkon funkce opatrovníka. Institut opatrovnictví nebyl zákonem stanoven, aby usnadňoval činnost správních orgánů tím, že mají kam odesílat písemnosti. Byl vytvořen*

proto, aby opatrovník důsledně hájil zájmy nepřítomného (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. IV. ÚS 811/05). Navíc správní řád obec neoznačuje přímo jako osobu, která bude ustanovena opatrovníkem v případě, že nelze ustanovit osobu jinou (na rozdíl od role advokáta v občanském soudním řízení). Obec je tak možné ustanovit opatrovníkem až po pečlivém, a nikoliv formálním zjišťování okruhu všech vhodných osob a při zvážení případných překážek ze strany obce.“ Je tedy nutné zvážit, zda VZP ČR při výběru tzv. jiné vhodné osoby jako opatrovníka: a) stanovila opatrovníka po pečlivém a nikoliv formálním zjišťování okruhu všech vhodných osob, a kumulativně za b) zda při ustanovování opatrovníka zvážila případné překážky z jeho strany, zejména zda opatrovník je schopen důsledně hájit zájmy nepřítomného.

17. Z předloženého spisu vyplývá, že VZP ČR učinila dotaz u Ministerstva vnitra ohledně příbuzných plátce. Ministerstvo vnitra ve svém přípisu ze dne 8. 1. 2016 jí poskytlo informace o samotném plátcovi, tj. o jeho pobytovém oprávnění, stavu pobytu, jeho trvání, o ubytovateli a adrese apod. V daném případě mohlo Ministerstvo vnitra poskytnout regionální pobožce žalované informace pouze v rozsahu uvedeném v § 159 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Za pozornost stojí, že v přípisu Ministerstva vnitra je uveden ubytovatel plátce, který měl stejné příjmení jako plátce, Případný příbuzenský vztah mezi ubytovatelem a plátcem bylo možné zjistit např. písemným dotazem adresovaným ubytovateli plátce. Ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je uvedeno, že ustanovit opatrovníka v takových případech je možné „až po pečlivém a nikoliv formálním zjišťování okruhu všech vhodných osob“. Ze správního spisu nevyplývá, zda bylo správními orgány zjišťováno, zda se v případě ubytovatele nejedná o příbuzného plátce. V tomto ohledu je třeba při výkladu pojmu jiné vhodné osoby věty první § 32 odst. 4 správního řádu odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, IV. ÚS 1433/11-2 [ve věci ústavní stížnosti proti Českému telekomunikačnímu úřadu], kde Ústavní soud v bodu 36 uvedl: „...Při výběru osoby opatrovníka klade Ústavní soud důraz na to, aby to byla osoba, která je schopna skutečně reprezentovat zájmy účastníka. Ve své rozhodovací praxi doporučil, aby taková osoba byla hledána především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, nicméně v této souvislosti je třeba zdůraznit, že nejde o limitující pokyn Ústavního soudu, neboť pátrání po osobě blízké se může jevit jako výrazně neefektivní, zvláště nemá-li orgán veřejné moci povědomí o její existenci např. z předchozí úřední činnosti, ze spisové dokumentace či z jiných dostupných informačních zdrojů. Za takové situace je na orgánu veřejné moci, aby pečlivě uvážil okruh osob, ze kterých vybere a ustanoví účastníku řízení opatrovníka, dbaje přitom na vyloučení kolize jeho zájmů se zastupovaným. ...“ Soud má s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1433/11-2 za to, že by správní orgány při výběru osoby opatrovníka jako tzv. jiné vhodné osoby měly uvážit, zda není možné osobu opatrovníka vybrat z okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, byť jak výstižně podotýká Ústavní soud, pátrání po osobě blízké se může v některých případech jevit jako výrazně neefektivní. Z obsahu správního spisu ani z vyjádření žalovaného nelze seznat, zda byl ubytovatel plátce na známé adrese kontaktován a s jakým výsledkem. Konstatování, že nebyl dohledán v evidenci plátců zdravotního pojištění, se jeví jako nedostatečný rozsah zjišťování okruhu osob vhodných k ustanovení opatrovníkem.
18. Z výše uvedených důvodů má soud za to, že námitka žalobce, že zjišťování pobytu se nesmí omezit jen na formální úkony, ale prověřeny by měly být všechny skutečnosti, na jejichž základě lze pobyt plátce zjistit, je důvodná. V daném případě nebyly splněny

zákonné předpoklady pro ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, když správní orgány nevyčerpaly všechny své možnosti zjistit současný pobyt účastníka řízení, resp. okruh osob blízkých. Zbylou část námitek obsažených v prvním žalobním bodu, tj. že VZP ČR nevznesla dotaz na Ministerstvo vnitra na další možné kontaktní adresy plátce, pokládá soud za nedůvodné, neboť z odpovědi ministerstva je zřejmé, že tomuto správnímu orgánu plátce jinou než již známou adresu pobytu neuvedl. Žalovaný tedy v potřebném rozsahu nezjistil skutečný stav věci a toto podstatné porušení ustanovení o řízení mělo za následek nezákonné rozhodnutí ohledně osoby ustanovovaného opatrovníka.

19. Soud pokládá za vhodné vyjádřit se i k druhému aspektu, který je třeba při výběru opatrovníka jako jiné vhodné osoby ve smyslu § 32 odst. 4 správního řádu a výše uvedené judikatury zvažovat. Tímto aspektem jsou případné překážky ze strany opatrovníka, zejména zda opatrovník je s to důsledně hájit zájmy nepřítomného. Žalobce ve svém odvolání proti usnesení o ustanovení opatrovníka uváděl, že má sídlo ve středních Čechách a dvě kanceláře v Praze (poslední pobyt opatrovnice/plátce byl přitom na Moravě), nemá ani jednoho zaměstnance atd. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zjišťoval informace ohledně jiných organizací působících na území ČR v oblasti integrace občanů zemí jihovýchodní Asie, např. Svaz Vietnamců v ČR, z.s., Van Lang z.s. nebo Česko-vietnamská společnost z.s., a neshledal zvláštního důvodu, pro který by měly být tyto spolky vhodnějším opatrovníkem než opatrovník ustanovený regionální pobočkou Brno, a to zejména proto, že se jedná o subjekty stejného postavení, tedy zapsané spolky s podobnou náplní činnosti a stejnou orientací na občany jihovýchodní Asie působící na území ČR. Zároveň v napadeném rozhodnutí uvedl, že není nezbytná stejná lokalizace opatrovnice a opatrovníka, neboť jednotlivé úkony ve správním řízení se činí písemně a k výkonu funkce opatrovníka není třeba právnické vzdělání (bez bližšího vysvětlení). S tímto hodnocením soud nesouhlasí. Případné překážky na straně opatrovníka je třeba vnímat především z pohledu, zda ustanovovaný opatrovník bude s to důsledně (tj. efektivně) hájit zájmy nepřítomného. Správní řízení je jistě založeno na zásadě písemnosti, nicméně z požadavku důsledného hájení zájmů nepřítomného opatrovnice lze dovodit, že při ustanovování opatrovníka, pakliže nemůže být vybrán z řad osob blízkých, by mělo být přihlédnuto k poslednímu zaznamenanému pobytu opatrovnice. Pakliže správní orgán vycházel z přehledu nestátních neziskových organizací, působících v oblasti integrace cizinců, uveřejněných na webových stránkách Ministerstva vnitra, měl primárně zvažovat s ohledem na poslední pobyt opatrovnice (Břeclav v Jihomoravském kraji; tj. cca 258 km od Prahy, tj. od sídla žalobce) ustanovení opatrovníka z řad neziskových organizací v Jihomoravském kraji, případně z krajů, které s Jihomoravským krajem přímo sousedí. Žalovaný nedokládá ani netvrdí, že v Jihomoravském kraji žádná taková organizace, případně její pobočka, nesídlí nebo že všechny mají sídlo pouze v Praze. Zaměření ustanovovaného opatrovníka na určitou skupinu cizinců (např. z oblasti jihovýchodní Asie) je třeba vnímat jako jedno z kritérií.
20. Ohledně druhé žalobní námitky odkazuje soud plně na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 As 26/2013 – 57, které jsou aplikovatelné i v daném případě. Toto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž výslovně řešilo otázku, zda předpokladem pro ustanovení opatrovníka účastníkovi v řízení před správním orgánem podle § 32 odst. 4 správního řádu je souhlas osoby, která má být ustanovena opatrovníkem účastníka. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předpokladem pro ustanovení opatrovníka účastníkovi v řízení před správním

orgánem podle § 32 odst. 4 správního řádu není souhlas ustanovovaného opatrovníka. Námitka žalobce, že nebyl dán jeho souhlas s ustanovením jako opatrovníka plátce, je proto nedůvodná.

21. Na základě důvodů uvedených soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby si ověřil, zda plátce má v současné době povolen pobyt na území a na jaké adrese, případně kontaktoval osoby, u kterých má plátce hlášeno bydliště. Pokud se nepodaří dohledat žádnou blízkou osobu, bude třeba vybrat opatrovníka z řad jiných vhodných osob s důrazem na zajištění kvalitního hájení práv plátce.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a dále odměna advokáta za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dvakrát režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 1 428 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. března 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu